

„Verujem u sudbinu, ali ne i da ne vladamo njom. Bilo bi previše lako i dokazalo bi se pogubnim i posle samo nekoliko dana, a kamoli na duze staze“

Aleksandar Simić proslavio 33. rođendan premijerom svog benda

Kompozitor nemirnog duha

Poseban je po tome što puni koncertne dvorane širom sveta, komponuje muziku za najznačajnije svetske manifestacije i koji je, kao po nekom nepisanom pravilu, poznatiji u inostranstvu, nego kod nas. Aleksandar Simić (33) je mladić koji ostavlja utisak da je za svoje godine proživio nekoliko zanimljivih i izbudljivih života.

Muzikom kao svojim životnim opredeljenjem počeo je da se bavi neobičajno kasno. Aleksandar je imao manje od petnaest godina kada je dobio svoj prvi digitron sa tonovima. Posle veoma kratkog vremena shvatio je da na njemu može da svira. Rekao je tada svojim roditeljima: „Pogledajte, ja sam pijanista“. Odlučili su da mu za petnaesti rođendan kupe klavir.

Govorili su mi da nemam sluha

Tog dana, čekajući poklon, sam je iz priručnika naučio sve note. Počeo je da guta muziku, ali nisu hteli da ga prime u nižu muzičku školu. Razlog je bio njegov uzrast, te su mu predložili da svira tubu. Muzičku

akademiju je upisao bez ikakvog prethodnog muzičkog obrazovanja i po tome je jedinstven. Danas o ljudima koji se bave muzikom kaže: „Delim muzičare na dve grupe. Na one koji se njom bave jer su mama i tata želeli – oni uglavnom završavaju u domenu klasične muzike, i one druge koji su počeli iz garaže i želje da se dopadnu devojkicama – oni obično postaju rokeri. Ja mu tu ispadam neki hibrid. Možda nije čudno da danas, posle decenije i po bavljenja muzikom, ja i spadam u neku vrstu rokenrol muzičara – zapravo klasičnog rokenrol muzičara“.

Kako su se smenjivale adrese, tako su se menjala interesovanja mladog Aleksandra – od slikarstva do biologije, od književnosti do fizike, koju je upisao sa samo 16 godina, ali je brzo shvatio da to nije za njega. Završavajući treću godinu medicine, 1994. odlučuje da okuša sreću na Akademiji. Na pitanje da li može da objedini i iskoristi iskustva iz prethodnih interesovanja u stvaranju muzike, kaže: „Apsolutno sve. Verujem da talenti ne dolaze sami nego u paketu. Ako čovek zna dobro da radi jednu stvar, sigurno zna još neku. Budući da je moj posao zapravo posao pisca,

svako iskustvo je u funkciji tog posla. Komponovanje kao određeni vid bavljenja muzikom nije ništa drugo nego pripovedanje.“

Meridijane pretačem u svoju muziku

Pasoš je dobio kada je imao samo petnaest dana. Zahvaljujući prirodi posla svog oca stanovao je na bezbroj različitih adresa širom sveta – od Singapura do zapadne obale SAD-a. Smatra da mu je „nomadski“ način života značajno pomogao u mnogim stvarima.

„Za muziku kažu da je najuniverzalniji jezik. Pošto se ne prevodi s jezika na jezik, ona je na taj način „najkosmopolitiskija“ umetnost. Mislim da je kosmopolitizam veoma važan za ono čime se bavim. Umetnik mora u sebi da nosi širinu, a ona podrazumeva svest o veličini i bogatstvu univerzuma. Ali takva umetnost ne sme biti lišena ni lokalnih obeležja koji su pravi začim. Kosmopolitizam i patriotizam nisu oprečne kategorije. One su čak neophodne da bi i jedna i druga bile autentične.“

U Aleksandrovoj dosadašnjoj karijeri bilo je mnogo uspešnih dela.

Na pitanje koji mu je od brojnih projekata bio najveći izazov, kao roditelja na pitanje koje mu je dete omiljen odgovara da su mu svi bili podjednako inspirativni i podjednako dragi. „Znam da zvuči uobičajeno, ali svi projekti s kojim se hvatam u košta za mene je najveći i najvažniji, jer njega ulažem maksimum ljubavi energije. Bilo da su veliki ili mali z okupljali su svu moju pažnju.“

Radite mesecima na nečemu svaki detalj vam je bitan i kada doc do premijere, svi drugi su oduševljeni, pod uslovom da to uspe, a trebal bi, a vi ste prazni. Kažete samo, OK i šta sada? Sve prođe za sat i po d

Muzika na Lisinom CD-u sa najlepšim bajkama je plod inspiracije Aleksandra Simića

dva. Tu negde postoji diskrepancija između uložene energije i činjenice da sve to u jednom trenutku staje. Zato sam pokrenuo bend 'Aleksandar Simić i Serafimi'. Raduje me činjenica da ću njim moći da se bavim u kontinuitetu nekoliko decenija. Tu ću moći da gradim - ne da napravim, srušim i ponovo gradim, već da lagano, kao kada se pravi kuća, oblikujem svoje zamisli." Sa velikim uzbuđenjem i entuzijazmom u očima nastavlja Aleksandar: „S ovim autorskim bendom zatvoriti pun krug. Tako nisam samo autor, već kompletna muzička produkcija što drastično olakšava moju želju da projekat ima kontinuitet. Moj pristup klasičnoj muzici drugaciji je ne samo za naše uslove.“

Koncert treba da oplemeni i usreći

Neobični kompozitor poznat je i po originalnim koncertima. Oni su svek zanimljiva i spektakularna mešavina pozorišta i koncerta klasične muzike u kojoj pored muzičara učestvuju i pevači, glumci, balerine, a neobičajna su i iznenađenja. Na nejavno održanom premijernom nastupu benda „Aleksandar Simić i Serafimi“ gosti koncerta su bila braća Teofilović za koje je Aleksandar napisao jesmu koju izvode.

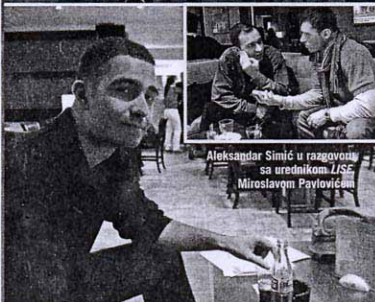
Veruje da je važno da svaki koncert ima svoju priču i svoju ideju vodilju. U prilog tome otkriva: „Dok pišem, ja mislim na publiku i uvek se stavljam u njihovu poziciju pokušavajući da osmislim svi detalji. Koncert ne sme da bude dosadan. Ljudi se često brzo uzvrpolje, počnu da gledaju u program očekujući kraj da bi apšali upravo kraju, a ne muzici koju su slušali. Zato nema razloga da se muzika ne upakuje na sve one načine ta koje može da bi se ta pilula progutala kao jedan sladak zalogaj, a ne kao gorki lek.“

Kada se muzičari pojave u fraku i eptir-mašni koja guši, to deluje istuše ustogljeno. Zabrana tapšanja izmedu stavova ukida spontanost ponašanja publike na koncertima ozbične muzike. Očigledno je da se ljudi ne opuštaju na pravi način. Ja želim la oni nesmetano uživaju u melodiji.

Zato ne pišem klasičnu, već muziku koja neki put podseda na džez, neki put na etno muziku. Ljudi mi pritu i kažu da ih moja muzika podseda na filmsku i ja sam srečan, jer sam nekome ulepšao dan. Pošto u svojim felima vizuelno pretaćem u muziku, asvim je normalno da se i muzika ratu i slike. Zato na koncertima koristim video-instalacije da bih upotvorio zvuk. Time nipošto ne bih kvafikovao svoju muziku kao nedovoljno jaku da dobaci. Mislim da je dodavanje drugih elemenata samo efektni noretz u pakovanju pomenute pilule“, avršava Aleksandar Simić.

Živeo je na desetinama različitih adresa, od Singapura do zapadne obale SAD-a, sa 16 godina je upisao studije fizike, a posle treće godine medicine postaje student na Muzičkoj akademiji bez ijednog dana prethodnog muzičkog obrazovanja

Njegova muzika inspirisana je uspomena ma i utiscima o ljudima i stvarima iz neposredne okoline

Aleksandar Simić u razgovoru sa urednikom LISE Miroslavom Pavlovićem

Aleksandrovi uspesi

- „Portret maršala Žukova“ (poručen od Ruske federacije za proslavu 50 godina nad fašizmom)
- „Faust“ (opera za solo violoncelo, povodom 250 godina od rođenja nemačkog pesnika Getera)
- „Kratima“ (uspavanka za malog Isusa kojom je u preko petnaest zemalja, od Moskve preko Rima do Londona, zvanično obeleženo 2.000 godina hrišćanstva)
- „Remember“ (u spomen žrtvama 11. septembra)
- „Mala Božja služba“ (povodom 25 godina pontifikata pape Jovana Pavla II)
- „Missa Solemnior“ (posvećena žrtvama šizme, povodom 950 godina raskola Istočne i Zapadne crkve - poruđžbina Vatikana)

Njegova muzika je korišćena da bi se obeležilo 300 godina postojanja ruskog grada Petrograda, 200 godina srpske državnosti, 60 godina holokausta, kao i u prilog značajnih skupova kao što je Vaseljinski sabor pravoslavne ekumene. Piše muziku za TV, film i pozorište.

Lepota postojanja

najjasnije se ogleda u malim stvarima. I baš u malim stvarima najlakše je spoznati svu veličinu života.

Uživajte u svakom trenutku kao što uživata u šoljici Doncafeja.

Inspiriše život.

